

תיאטרון
באר-שבע

אוג'ן מנטרהאם

הגירסה למבוגרים

מאת עידו ריקלין ובבימויו | על פי ספרו הקלאסי של ויקטור הוגו

מאת עידו ריקלין ובבימויו | על-פי ספרו הקלאסי של ויקטור הוגו
תפאורה טליה אוטולנגי | תלבושות סבטלנה ברגר | תאורה עדי שימרוני
מוסיקה דורי פרנס | שותף לתזמור והפקה מוסיקלית עמית פוזנסקי |
תנועה איריס לנה | קרבות במה דימיטרי אוסמולובסקי

שחקנים (לפי סדר א"ב)

אלון אופיר - קזאז'מודו | פֵייר גֶרְנֶגֶאָר
גל אמיתי - הגבר הצעיר | פּוּסֶה דֶה שְאֵטוֹפֶר | בֶּלִין
רון ביטרמן/עירד רובינשטיין - הבעל | טְרִיסְטֵן לְאָרְמִיט | אֶנְדְרֵי | טוֹרְטֶר
תמר לוי - האשה | מְטֵרִין | פֶּקֶט | פֶּלֶר-דֶה-לִיס
זיו זוהר מאיר - הגבר המבוגר | קוֹפֶנּוּל | גִּיוֹם | לֶה פֶּלֶרְדֶּל | אֶלֶאָה | זִיק שְרָמוּלו
הדס מורנו - לֶה אֶסְמֶרְלֶדֶה
אורי מזעקי - ז'אן פֶּרֶלוּ | פֶּרְנֶסוֹאָ | חִילֵל מִשְמֵר
אמיר קריאף - דום קְלוּד | פֶּרֶלוּ | קְלוֹפֶאן טְרִיפֶה | המלך לואי האחד-עשר

משך ההצגה שעתיים ורבע (כולל הפסקה) | הצגה ראשונה 28/12/13

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני מנהל הצגה שלמה לורי מנהל טכני אבי קובני
מנהלי במה חנוך אברהם, משה הראל עוזרת במאי לירון דן תפעול תאורה שמואל מור,
גבי פרידריך תפעול סאונד אופיר ספיר, ניר רובין רקוויזיטור אלעד רחמים
מלבישות יהודית אלקיים, לריטה מגירוב תפירת תלבושות אוקסנה רבינוביץ
ולאנדי אליסוב תסרוקות רעיסה פודלובה פאות מרינה נודל ייצור אביזרים גילי כוכבי,
נמרוד קריגר בניית תפאורה "תיאטרונית" עריכת תוכנייה שני אמור
עריכת תוכן איה קפלן עיצוב תוכנייה סטודיו יוכי לנג צילום תוכנייה אייל לנדסמן
הפקות דפוס דפוס דימונה ממונה בטיחות יעקב הכהן הסעות אמניות בשירות,
אילן נאור והמוביל הדרומי צביקה הובלות "משה צמח", "בני את אמיר"

שחקני תיאטרון באר-שבע לעונה 2014-2013 (לפי סדר הא"ב):

אבני תום, אדרעי קרן, אופיר אלון, אילדיס נופר, איתן יעל, אמיתי גל,
אנידג'ר עמי, אפשטיין עמית, ביטרמן רון, בירון נעה, בן זקן לירון,
ברגמן נמרוד, ברובינסקי ירון, ברנד מיכל, גולן שירי, גורל לי, דהן אביה,
דנון ענבר, הגואל אוולין, הרוש אלירן, וינברג מיכל, וקנין יקיר אליהו,
זגורי אורי, זוראק גיא, זוהר עופר, זוהר מאיר זיו, חגי תום, טובי יונת,
כהן אורן, כרמי יובל, לואל גיא, לוי תמר, מאירסון אורה, מורנו הדס,
מזעקי אורי, מיכלוביץ טל, מנקי ניר, מרשק יוסי, סברי אורי, סויסה מאיר,
סידליק אדר, עדני אדוה, פולישוק איתי, פוקס סיגלית, פיש רעות,
פסטרנק אביטל, פרידמן ולדימיר, פרימן עופר, צרויה נילי, צרכי לירז,
צ'רצ'י יונתן, קדוש קינן כנרת, קובריגור ראובן, קוריאט שלומי, קיגלר דוד,
קריאף אמיר, רובינשטיין עירד, רוטברג אורנה, רוטשילד ניצן, רייך ירמי,
שולמן מולי, שטראוס זהר, שירוס מירב, תדהר אביהוד, תורג'מן מעיין

בוגרי גודמן - ביה"ס למשחק בנגב
סטודנטים בגודמן - ביה"ס למשחק בנגב

תיאטרון באר-שבע במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע,

שד' יצחק רגר 41 באר-שבע, טל: 08-6266444

חפשו אותנו ב www.b7t.co.il

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע

הרשות לפיתוח הנגב

המשרד לפיתוח הנגב והגליל

דבר המחזאי והבמאי - עידו ריקלין

הספר "הגיבן מנוטרדאם" בנוי כמו יוטראז' בחלון הקתדרלה, פיסות זכוכית צבעוניות המתחברות לתמונה אחת. הדמויות צבועות בגווני עזים וחד-משמעיים - היפה, המכוער, איש-הדת, הסטודנט הפרוע. ההקשרים ביניהן, ההקבלות וההצלבות, יוצרים עומק ומורכבות של תמונה שלמה, שיש בה שילוב של גרוטסקי ונאצל, רצחני ורומנטי. כמו ביוטראז', שרק קרן-שמש ישירה חושפת את צבעיו האמיתיים - אסמרלדה היא השמש הזורחת על התמונה כולה, ומאירה את מסתרי-נפשם של הפרטים המרכיבים אותה.

אבל לא אסמרלדה היא גיבורת הרומן של ויקטור הוגו, וגם לא קואזימודו הגיבן, כפי שמרמז שמו העברי (והמוטעה) של הרומן. הגיבורה של הוגו היא הקתדרלה עצמה, וזה גם שמו המקורי של הספר - "נוטרדם דה פריז". כוונתו המקורית של הסופר הייתה לחשוף בפני הפריזאים בני-זמנו את יופיה של הארכיטקטורה הימי-ביניימית, ולהציל בניינים עתיקים מהרס.

בהתאם לכך, שרביט ה"עלילה" עובר מיד ליד. בתחילה הסיפור עוקב אחר הפייטן גרנגואר, הנקלע אל חצר הניסים, מעונם של חסרי-הבית, ומתחתן שם עם אסמרלדה הצועניה. בהמשך זוהי אסמרלדה, ואהבתה העיוורת לפבוס חסר-הלב, וכמובן דום פרולו, שנתקף באמצע חייו בתשוקה המעבירה אותו על דעתו. קואזימודו עצמו מופיע בחטף פה ושם. רק מאמצע הרומן ואילך אנו מתוודעים לקיומם של מחשבה ורגש, מאחורי חזותו המעוותת. מכל הדמויות ברומן דווקא הגיבן הפך לסמל של אהבה "גדולה מהחיים", מיתולוגית כמעט. גרנגואר, שדמותו מבוססת על משורר אמיתי בן המאה ה-15, נשכח כמעט מלב. הרבה גברים משתוקקים אל אסמרלדה, אבל זו תשוקה אלימה, פטישיסטית. הם רוצים לזכות בה כפרס, לשבור את גופה ואת נפשה ולסמן אותה כרכושם. היחידים שרואים באסמרלדה משהו מעבר ליופי וחושניות, הם גרנגואר וקואזימודו. כלפי שניהם אסמרלדה מגלה חמלה נדירה. ההקבלה הזאת היא המנוע והמפתח לעיבוד - קואזימודו וגרנגואר הם שתי התגלמויות של נפש אחת, שיש בה תערובת של פיוט נשגב ועילגות מכאיבה. קואזימודו לא יוכל לפרוץ את מחסום הכיעור, ולזכות באסמרלדה כאישה. כל המילים שמעתיר גרנגואר, לא יטו את ליבה של "אשתו" לאהוב אותו. בשם ההקבלה הזאת שיניתי את העלילה המקורית. גרנגואר של הוגו מתברר כשרלטן קל-דעת, אבל במחזה הוא מתאמץ בכל מאודו להציל את אסמרלדה, ולמעשה מביא עליה את חורבנה. תוך כדי-כך הוא מאבד כמעט את יכולת הדיבור. קואזימודו לומד, בזכות האהבה, לבטא את עצמו בדברי שירה, וגם הוא, במאמציו להגן על אסמרלדה, מקרב אותה אל מותה. את התפקיד הדואלי הזה, של מספר-הסיפור וגיבור-הסיפור גם יחד, מגלם אלון אופיר, שלמענו ובזכותו בחרתי מלכתחילה לעסוק ברומן, ובדמותו של הגיבן.

מול הנאמנות הטראגית של קואזימודו וגרנגואר, ניצבים הגברים החזקים והשולטים בגורלן של אסמרלדה ושל נשים בכלל. גם אותם משחק שחקן אחד - אמיר קיראף. דום פרולו שונא-הנשים, התגלמות השגב הדתי, ומולו איש הביבים "קיסר הצוענים" קלופאן. קלופאן הוא כל מה שפרולו מתעב וחרד ממנו - אנרכיה, גרגרנות, בטלה וזימה - התגלמות החטא. אפשר לטעון שהיסודות האלה קיימים אצל פרולו עצמו, ודווקא משום שהוא מדחיק וחרד מפניהם, הוא נגרר לפשעים נוראים. פרולו אובססיבי לאסמרלדה, אבל רק ככלי קיבול ליצרים המודחקים שלו. גם קלופאן, שנדמה כאילו יש לו יחס מיוחד כלפי אסמרלדה, מכריז עליה כעל מתה, מרגע שיצאה ממעגל חייו. צלע שלישית בסיפור הוא המלך לואי, שדן את אסמרלדה למוות כלאחר-יד. היא קיימת עבורו רק ככלי פוליטי להשיג את אהדת הציבור. איש מהגברים האלה, שחורצים את חייה של אסמרלדה, לא רואה אותה, אלא את עצמו בלבד.

הפטישיזם של הקצין טריסטן משתקף בדמותו של המענה מרסק האיברים. הצועני "קטוע הרגלים" בלוזין, מחצין את את הקו הילדי, כמעט תינוקי, באופיו של פבוס. נערת-הפונדק פקט, כמו בת האצילים פלר-דה-ליס, נכנעת למוסכמות החברתיות ומוצאת קיום בשולי חייו של הגבר שלה. לעומתן הגבירה אלואה והפונדקית פלורדל מאמצות גינוני מחשבה והתנהגות "גבריים". לכן שחקן גבר מגלם את שתיהן. (וגם את התובע המלכותי, גבר א-מיני כביכול, שמודע יותר מכולם לכישוף האירוטי של אסמרלדה). ההקבלה האחרונה היא לשם שעשוע בלבד - ז'אן, הסטודנט האנרכיסט המסחרר את העלילה, הוא גם חייל המשמר, דוגמה ומופת לחיילים צייתנים, ברגים קטנים בשולי ההיסטוריה.

יוצאת דופן היא אסמרלדה, שאין לה דמות-אחות בעולם הפטריארכלי - אשה שמעזה להגיד "לא". אסמרלדה היא תופעה ייחודית, וזה מושכת ומאיימת. נדמה לי שהיא עצמה הרבה פחות מורכבת ומסוכנת מכפי שמייחסים לה. אבל איתרע מזלה לעורר אצל גברים תשוקה, התשוקה מגרה לאליומות ורצח, ובסופו של דבר הם מפילים עליה את האחריות. במילים פשוטות "היא עוררה בי את השד". בספר של הוגו אסמרלדה היא נערה תמה, רומנטית ללא תקנה. היא משליכה על פבוס, ה"צ'ארמר", את הפנטזיות הרומנטיות שלה, ומתה כשהיא משוכנעת באהבתו אליה. בראיה מודרנית, האובססיה של אסמרלדה לפבוס, וזה לאובססיה של הגברים אליה-עצמה. במחזה נתתי מקום חשוב יותר למאבק של אסמרלדה, כאשה צעירה, לשמור על כבודה ועל עצמאותה. "אסור לגעת בלה אסמרלדה" הפך למשפט מפתח במחזה. היותו על החופש - גם אם בשם רגשות נאצלים של חמלה או אהבה - הפך למהלך הטראגי של אסמרלדה, שבסופו היא מתה, עירומה מכל אשליה או תקווה.

בסופו של תהליך התבהרה לי התמונה שביוטראז'. זהו לא רק סיפורו של גבר מפלצתי בעל נפש גדולה, חורבנו המוסרי של איש דת או ציד מכשפות בימי הביניים. זוהי תמונה של אנשים המביטים זה בזה, משתוקקים זה אל זה, אבל אינם רואים אלא השתקפויות של עצמם.

כאשר מחזאי גבר, מטפל בספר שכתב גבר, ומוסק בגורלה הטראגי של אשה, הוא זקוק פה ושם לעצה ממקור ראשון. תודה לנשים יקרות שהאירו את עיניי - שירי גולן, יונית לוי, עדי הורוביץ, תמר לוין והדס מורנו.

"המשוגע,

המשורר והאוהב, שלושתם
בנייים ונוצקים רק מדמיון.
אחד רואה שדים יותר סכפי
שיש בגיהינום. זה המשוגע.
חולה האהבה, טרף סמס
כמותו, רואה בפני צועניה
הדר מלכה."

שייקספיר, "חלום ליל קיץ"
(תרגום דורי פרנס)

קתדרלת נוטרדאם דה פריז

ממוקמת בלבנה של פריס באי איל דה לה סיטה שבלב נהר הסיין. בנייתה החלה בשנת 1163 והושלמה בסביבות 1345. משמעות שמה של הקתדרלה בצרפתית היא "גבירתנו". היא משמשת אחד ממוקדי התיירות החשובים והמרכזיים בעיר. בזכות מעמדה הרם שרדה הקתדרלה גם בתקופות קשות כמו המהפכה הצרפתית. ממדיה הגדולים של הקתדרלה הפכו אותה, במאות קודמות, לנקודת ציון למרכז העיר. עד היום מצויה בסמוך לה "נקודת האפס" - נקודה ממנה נמדדים המרחקים בכל רחבי צרפת. על פי אמונה עממית, כל מי שעומד מעל נקודת האפס בהכרח עוד יחזור לפריז. בשנת 1831 פירסם ויקטור הוגו את הרומן הגדול - "נוטרדאם דה פריז", המוכר היום כ"הגיבן מנוטרדאם". אחת ממטרותיו של הספר הייתה להציג את הקתדרלה לציבור הרחב, אחרי החורבן שעשה בה ההמון בימי המהפכה הצרפתית. הרומן זכה להצלחה בצרפת ובעקבותיו הוקמה התנועה לשימור מבנים מן התקופה הגותית בכלל ושימור קתדרלת נוטרדאם בפרט.

על התנועה

אסמלרדה היא אשה, צועניה ורקדנית - ייצוג של שלושה רבדים של אחרות במאה ה-19. התקופה בה נכתב הרומן. הריקוד של אסמלרדה בנוי על מוטיבים של ריקוד צועני שמתכתב עם הריקוד הקלאסי היהודי ועם הפלמנקו. בתיאטרון הריקוד הוא מנוולוג, הוא מספר את מה שאי אפשר לספר במלים על הדמות ועל יחסה לעולם. אסמלרדה היא אובייקט למבט של הגברים, אבל בתוך הריקוד העוצמתי שלה, היא זו שקובעת את המרחב, מגדירה את הטריטוריה ופורצת אותה, היא זו שקובעת את כיוון המבט - על מה יסתכלו - ללא התגרות, אלא מתחושת העוצמה הפנימית, שיש למי שער לעוצמת גופו ולתנועה שלו בעולם.

אסמלרדה עושה שימוש פוליטי בגופה אבל המאה ה-19 אינה מאה שבה מהלך כזה יכול להסתיים בניצחון. הגוף היצירי, הנשי, האמיץ ופורץ המוסכמות שלה לא יכול להימלט מעונשו של העולם הגברי, הדתי והכוחני שהריקוד מאיים להחריב.

איריס לנה

על התפאורה

בפגישתנו הראשונה על התפאורה, בקש ממני עידו לעצב בראש ובראשונה, "במה מאפשרת", "מאפשרת מהלך" שאלתי. התשובה הייתה "הכל" - במה שתאפשר ריבוי חללים ומעבר מהאחד לשני כבמטה קסם, תאפשר ביטוי למצבים הנפשיים והרגשיים של הדמויות, שתהיה סוגסטיבית, תעביר את רוח הזמן והמקום (פריס של 1480) וכמובן שתהיה פתוחה ומינימליסטית כדי לאפשר את השפה התיאטרלית המיוחדת של עידו.

בסופו של הדיאלוג התגבשה התפאורה ל"רוזטה" גדולה תלויה בשמים, שתתן רמז לארכיטקטורה הגותית של נוטרדם. 6 סורגי ברזל בהשראת דקורציית דלתות הקתדרלה בפריס, שתנועתן על הבמה יוצרת דימוי ללוקיישנים השונים ובמה מרכזית עגולה שנותנת על קצה המזלג פרגמנט ארכיטקטוני תקופתי.

הרקע שבחרתי מרמז דוקא לתקופה בה נכתב הספר - אמצע המאה ה-19 - רישום אבסטרקטי מונוכרומטי, בדומה לטכניקת רישומי הציפורן של איורי התקופה, שיחבר את כל הפרטים לעולם אחד שלם.

טליה אוטולונגי

המסמך הכנסייתי המשפטי החשוב ביותר מימי הביניים המוקדמים שעניינו כישוף פורסם בשנת 900 בקירוב. קנון אפיסקופי (Canon Episcopi) מתאר תופעה אופיינית לנשים מושחתות, המודחות מדרך הישר בידי השטן. נשים אלה, טוען המסמך, מובלות בידי השטן למצב של בלבול נפשי כה קיצוני, המערב אשליות וחזיונות תעתועים, "אשליות כגון אלה", טוען הקנון אפיסקופי, "ניטעות בנפשותיהם של חסרי האמונה, אך לא בידי אלוהים, כי אם בידי השטן".

אין צורך להכביר מלים על המשמעויות המיזוגניות הגלומות בהאשמת נשים בפולחן השטן, כמאפיין מובהק של חברה פטריארכאלית. כמו כן, ברור כי לאורך ההיסטוריה האנושית מקובל לתפוס נשים כבעלות כישורי כישוף מולדים מוצלחים יותר מאלה של גברים, וכניחות בקרבה יתרה לעולם-שמעבר. תפיסה זו מתבטאת בשלל אזכורים ודימויים, ודי להזכיר את סיפורו של המלך שאול ההולך לבעלת האוב (שמואל א', כ"ח, 25-3), או לחלופין את הדימוי המיגדרי המקובל למגדת עתידות, למדיום, או למכשפה סטריאוטיפית בתעשיית הקולנוע והטלביזיה. יתכן וזו בדיוק הסיבה לכך שבמהלך ציד המכשפות הגדול היה מספר הנשים שהואשמו בכישוף גדול פי שתיים ממספר הגברים.

זרעי הדימוי המיזוגני של המכשפה שנבטו בקנון אפיסקופי צמחו והבשילו בחיבור מאוחר ומשפיע בהרבה, הלא הוא פטיש המכשפות (Malleus Maleficarum) הנודע משנת 1486, שזכה לפופולאריות ניכרת והודפס ב-14 מהדורות עד לשנת 1520. חיבור זה נכתב בידי האינקוויזיטורים הגרמנים היינריך קראמר אינסטיטוריס (Institoris, c. 1430-1505) ויעקב שפרנגר (Sprenger, c. 1438-1494), והפך למורה הנבוכים של צידי המכשפות בתקופה העוקבת לפרסומו. הנחת העבודה של פטיש המכשפות הייתה כי הכישוף אכן קיים ומציאותי, אך גם כי רוב העוסקים בכישוף הם נשים, ובלשון הספר: "מהי אישה אם לא אויבת הידידות, עונש שאין מנוס ממנו, רע הכרחי, פיתוי טבעי... נשים הן פחות יותר; וכיון שמטרתן העיקרית של השטן היא להשחית את האמונה, הוא מבכר לתקוף אותן" (עמ' 162). על פי פטיש המכשפות, ארבעת היסודות לכישוף הם התכשפות לאמונה הקתולית, הקדשת הגוף והנשמה לשירות הרוע, הקרבת ילדים שטרם הוטבלו וכמובן שגם עריכת אורגיות וקיום יחסי מין עם השטן. הספר פירט כיצד יש לחקור ולחרוץ את דיןן של מכשפות, כאשר המלצתו החד-משמעית הייתה המתת אלה שנמצאו אשמות בכישוף. הפופולאריות של פטיש המכשפות צמחה עם התגברות ההיסטריה הציבורית והכנסייתית ברחבי אירופה סביב נושא הכישוף, כאשר אלפי מכשפים, ובעיקר מכשפות, נשפטו ונמצאו אשמים. ההוכחות לאשמת כישוף היו מגוונות וכללו, לבד מהודאות או הלשנות, גם שורה של מבחנים פיזיים, ביניהן חיפוש ואיתור של "פטמת המכשפות", מעין פטמה שלישיית דרכה דמונים בני-לוויה היו אמורים לינוק את חלבה ולשדה של המכשפה.

המוטיב החוזר במשפטי המכשפות היה היטפלות לנשים לא נשואות וחסרות הגנה. מוטיב זה נשנה במהלך המאות 17-16 ברחבי אירופה. לדוגמה, בשנת 1587 הואשמה ואלפורגה האוסמנין, מיילדת לא נשואה מהעיר הגרמנית דילינגן, בהריגת מספר תינוקות אותן יילדה, בחבירה לדמונים, בקיום יחסי מין עם השטן ובחילול הצלב. גזר דינה היה חמור - כריתת חלקי גופה, המתתה ושריפת גוויתה.

משפטים ופסקי-דין דומים חזרו ונשנו ברחבי אירופה, אך לא רק שם. גם במושבות האנגליות בצפון-אמריקה התפתחה היסטוריית מכשפות בשנות ה-40 של המאה ה-17, והגיעה לשיאה עם המשפטים הידועים שהתקיימו בסאלים (Salem) בשנת 1692, שכתוצאתם הוצאו להורג תשעה-עשר גברים ונשים שהואשמו בכישוף. סגנון האישומים וטיב ההוכחות שהועלו כנגד הנאשמים באמריקה דמו בכל לאלה שנהגו באירופה, לרבות איתור פטמת מכשפה על גופם של חלק מהנאשמות.

ההיסטריה הציבורית סביב נושא הכישוף הלכה ודעכה לקראת שנת 1700, אם בשל ההבנה ההולכת ומחלחלת של מערכות המשפט בכך שהדברים יצאו מכלל שליטה, אם בשל התגברות רוח הנאורות והרציונאליזם העתידה לאפיין את המאה ה-18.

זמנים 107 (C) 2010. כל הזכויות שמורות ל"זמנים", כאדיבות האוניברסיטה הפתוחה.

"נפש אוהבת וסובלת היא נפש נשגבת"

ויקטור הוגו, עלובי החיים, 1862

ייש משהו מופלא ומאיים בצצם קיומם של הצוענים הללו. סין קיום שסן הצד האחד אפשר לומר שהוא קיום של קללה - נצ ונד תהיה בארץ, אך סן הצד האחר יש בו יסוד של חופש: שום בארץ והתהלך בה. מאין הם באים ולאן הם הולכים?" דוד שחר, "לילות לוסציה", ספריית מעריב

נוכלים, גנבים וקניבלים: רדיפת הצוענים | פרופ' שולמית שחר

בשלהי המאה ה-15, הלכו וגברו ביטויי העוינות כלפי הצוענים. כרוניקאים, מדענים ומשפטנים מסוף המאה ה-15 ומן המאות 16 ו-17 תיארו את הצוענים כגנבים הגורמים נזק כבד לאיכרים, כרמאים המתיימרים לנחש את העתיד, כגורעים שבהולכי הבטל, כחסרי אמונה, עובדי אלילים ומכשפים, מזוהמים ובהמיים. כמי שאינם מקיימים יחסי משפחה תקינים, כמגלי עריות וכגנבי ילדים. היו מקרים שהצוענים הואשמו גם בקניבליזם ואף הועמדו בשל כך לדין.

למותר לציין שהאשמתם בקניבליזם לא הוכחה מעולם - כמוה כהאשמה בגניבת ילדים, עלילה נפוצה הרבה יותר שהאריכה ימים עד המאה ה-20. ברבים מן הטקסטים האנטי צועניים ובחלק מצווי הגירוש שהוצאו נגדם הם מוקעים כמרגלים לטובת אויבי המדינה.

אחרי תיאור אופיים הנלוז ומעשיהם הנפשעים של הצוענים, רבים מן הטקסטים מסתיימים בדרישה לגרשם מן המדינה, והחל משלהי המאה ה-15 מתפרסמים צווי הגירוש הראשונים על-ידי השלטונות המרכזיים במדינות השונות.

הפשעים שאולי ביצעו. מספרם בארצות השונות במאות 15-17 אינו ידוע. באנגליה, שנשמרו בה מעט יותר נתונים דמוגרפיים, ההערכה היא שבסוף המאה ה-16 לא עלה מספרם של הצוענים על 2,000 מתוך אוכלוסייה כללית של כ-4 מיליון. שיעורם היה נמוך גם בקרב הזרים שהיגרו לאנגליה בעקבות הרדיפות הדתיות ביבשת אירופה. באמצע המאה ה-18 מנו הצוענים בהונגריה (כולל קרואטיה וסלובניה) בין 30,000 ל-40,000 נפש, ובספרד כ-12,000 (מתוך אוכלוסייה של כ-10 מיליון).

העוינות כלפי הצוענים והרדיפות שהתלוו אליה חצו גבולות של דת ומשטר פוליטי. בקונפדרציה של שווייץ, או בהולנד שלאחר השחרור משלטון ספרד, השלטונות נקטו כלפי הצוענים מדיניות דומה לזו שנקטו המונרכיות, וספרד הקתולית לא נבדלה ביחסה אליהם מן האזורים הפרוטסטנטיים של גרמניה. המדינות שאיחרו בהוצאת צווי הגירוש עשו זאת רק מפני שהצוענים הגיעו אליהם במועד מאוחר יותר.

כדאי לשאול מה היה מקור השינוי לרעה ביחס לצוענים. האם שינוי בהתנהגותם של הצוענים? האם הייתה זו תוצאה ספונטנית של חרדה, כעס, איבה ודעה קדומה בקרב שכבות רחבות של אוכלוסיית הרוב? או שמא מדובר בהכוונה והדרכה של סוכני השלטון, שראו בהם חריגים וסוטים המאיימים בעצם קיומם על הסדר החברתי? ולבסוף, מה הייתה השפעתם של הטקסטים האנטי-צוענים השונים על השינויים ביחס כלפיהם? העומדים לרשותנו אינם מצביעים על שינוי משמעותי בהתנהגותם של הצוענים. עם זאת, מספרם גדל בעקבות ההגירה מערבה של חבורות נוספות במהלך המאה ה-15. ולמרות שמספרם הכללי לא היה גבוה, הם הגדילו את מספר הנוודים ומבקשי הנדבות, ואולי גם את מספר הגניבות.

יש לזכור כי בתקופה זו החברות האירופיות הקשיחו את היחס לנוודים ולקבצנים, שמספרם הלך וגדל, והחמירו את החקיקה נגדם. הצוענים היו בין אלה ששילמו את המחיר. איש כבר לא האמין שהם עולי רגל, והם איבדו את חמלת הציבור. ועימה את הזכות לנדבה. סביר להניח שהנדיבות הפוחתת של האוכלוסייה הגבירה את מספר הגנבות, וזאת בתקופה שבה הקניין הפרטי הפך לערך מקודש והגניבה לפשע חמור ביותר. ההפתעה והחידוש שבהופעתם של הצוענים נעלמו אף הם, ולא הייתה עוד נכונות לקבל את "האחרים" הללו, שייצגו ניגוד גמור לערכים ולאורח החיים של חברת הרוב וסירבו להיטמע בה.

קטעי המקורות המתארים את השתלשלות הדברים אינם מאפשרים לקבוע באופן חד משמעי אם השלטונות הם שהכריעו בשינוי ביחס לצוענים או שמא ההתמרמרות והחרדה הספונטניות של האוכלוסייה הן שהיטו את הכף. ברור רק שבמהלך המאה ה-16 התקבע הסטריאוטיפ השלילי של הצוענים והם הפכו לנרדפים. כאשר משתרשת הדעה שקבוצה מסוימת מסוכנת או טמאה, קשה כבר להבחין בין העמדות של החברה בכללה לבין אלה של משכיליה וסוכניה. עם זאת, מסתבר שלא הכל היו שותפים לכך, ובוודאי לא כולם היו מוכנים לשתף פעולה עם רשויות השלטון בהוצאה לפועל של המדיניות החדשה. בהיסטוריה נמצאו תמיד יחידים, ולעיתים גם קבוצות, שהתייחסו לנרדפים בניטרליות, באהדה, ואף ניסו להגן עליהם. כך נמצאו מגינים גם עבור הצוענים. העדר שיתוף הפעולה של חלק מהאוכלוסייה עם עושי דברו של השלטון היה אחד הגורמים לכך שצווי הגירוש נכשלו בהשגת מטרתם.

מתוך הספרון "הצוענים - עם הנוודים של אירופה". בהוצאת "מפה" ובהוצאת אוניברסיטת תל אביב

ויקטור הוגו - סופר (1802-1885)

משורר, סופר ומחזאי צרפתי, מגדולי היוצרים במאה ה-19. יצירתו הספרותית עשירה ורבת רבדים ומבטאת את הזרמים התרבותיים והחברתיים של תקופתו. כשהיה בן 17 החל לכתוב שירים ויצירות דרמטיות. קצב כתיבתו המהיר של הוגו הפך שם דבר לתפוקה ספרותית עשירה. הוא כתב טרגדיות, מחזורים שירה, מחזות, מסות וספרי הרפתקאות. כשהיה בן עשרים נישא והקים משפחה. נולדו לו חמישה ילדים. היצירה הפרוזאית הראשונה שהפכה את הוגו לחביב ההמונים הייתה "הגיבן מנוטרדאם" (1831). הספר הוחרם על ידי הכנסייה הקתולית בשל הייצוג השלילי של דמות הכומר המופיעה בו. בהמשך חייו, נבחר כחבר הפרלמנט של צרפת והטיף לשלום בין העמים ולצדק חברתי ואף העביר כשני עשורים של חייו בגלות מפחד השלטונות הצרפתיים.

בשנת 1862 פרסם את יצירתו הנודעת "עלובי החיים", רומן חברתי. הספר עורר הדים מיד עם צאתו ותוך חמש שנים מרגע צאתו לאור בצרפת הוא היה לרב מכר בינלאומי שתורגם לכל הלשונות האירופיות. נפטר בפריס ב-22 במאי, 1885 ונקבר בטקס לוויה מפואר בפתחתיאון.

עידו ריקלין - מחזאי ובמאי

יליד ישראל, 1966. בוגר תלמה-יילין, ו-Central School of Speech and Drama, לונדון. כתב וביים - תיאטרון הספריה: "הלילה הקצר ביותר בשנה", "אובססיה", "פנטזיה". תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו" (זוכה פרס התיאטרון 2009).

ביים - תיאטרון הבימה: "מחלת נעורים", "רוקדים בלונאסה", "השושנה המקועקעת". תיאטרון באר-שבע: "פילדלפיה אני בא", "פרלוד לנשיקה", "הפסנתר של ברטה", "גלילאו". בית-ליסין: "היורשת". תיאטרון הקאמרי: "עולמה של איימ", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה". התיאטרון הלאומי הגרמני, ויימאר, בשיתוף בית-צבי: "חלום ליל-קיץ", דארמשטדט: "אנה גלקתיה". היידלברג: "רומיאו ויוליה". בית האופרה של בראונשוויג: "שתיקתו של ברוך". המדיטק בשיתוף בית-ליסין: "כטוב בעיניכם". מחזות ילדים - מדיטק: "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "מומו", "הכיתה המעופפת". מכון עשרות תרגומיו - "מר גרין" (הקאמרי), "יתומים" (הבימה), "קיץ ועשן", "ברוקלין בוי", "ילדים חורגים לאלוהים", "הכל בגן", "רק אתמול נולדה" (תיאטרון באר-שבע), "בנות עובדות" (חיפה), "שיחות לילה" (גשר).

טליה אוטולנגי - מעצבת תפאורה

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. מעצבת תפאורה ותלבושות לתיאטרון ולטלוויזיה. זוכת מלגת קרן שרת לעיצוב במה 1995.

כמעצבת תפאורה ותלבושות - בית צבי: "טומי תם", "האריה, המכשפה וארון הבגדים". תיאטרון אורנה פורת: "נשיקה בכיס", "זוטא ועץ התפוחים", "מחסן השטוים של דתיה". תיאטרון גושן: "מלך היער". כמעצבת תפאורה - תיאטרון ארצי לנוער: "ססגוניה", "סביב העולם בשמונים יום". תיאטרון גשר: "חלום ביאליק". תיאטרון באר-שבע בשיתוף תיאטרון הקאמרי: "אסיר בלב היער". תיאטרון באר-שבע: "עלי כינור", "גלילאו". תיאטרון המדיטק בשיתוף בית לסי: "כטוב בעיניכם".

סבטלנה ברגר - מעצבת תלבושות

מעצבת תפאורה ותלבושות. בוגרת ביה"ס לאמנות גרקוב, רוסיה, ואוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה כמעצבת תפאורה - תיאטרון החאן: "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קיץ", "אושר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף", "ו"הנן של ראש היער". תיאטרון גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו", "מחיר הכבוד". תיאטרון הקאמרי: "עד לא ידע". תיאטרון בית לסי: "מדליה להארי". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה", "רק אתמול נולדה". מדיטק: "הכיתה המעופפת", "אמיל והבלשים", "מומו", "נסיך-צפרדע", "ספר הג'ונגל", "יותם ויעלי". תיאטרון אורנה פורת: "אנה ומלך סיאם", "הבחורים מדלת ממול". כמעצבת תלבושות - תיאטרון גשר: "שונאים. סיפור אהבה". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי" ו"אמא מלכה". תיאטרון הבימה: "מירלה אפרת", "פירורים", "ארטון", "סנגו". מדיטק: "נסיך-צפרדע", "ספר הג'ונגל" תיאטרון אורנה פורת: "הברווזון המכוער". אנסמבל תיאטרון הרצליה/הקאמרי: "הילכו שניים יחדיו". תיאטרון באר-שבע: "טירונות בלוז", "הכל בגן".

עדי שימרוני - מעצבת תאורה

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב והאקדמיה "Mountview" בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוזיקה בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה - תיאטרון הבימה: "לעוף ולרקוד", "גיבורים", "הדה גבלר". תיאטרון בית לסי: "שיינדלה", "הקוסם מארץ עוץ", "מימונה", "אחרון ימיה", "ילדת הפעמון", "הפרדס", "אישה, בעל, בית", "מדליה להארי". תיאטרון באר-שבע: "משיח", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "המשרד", "קן הקוקיה", "שחק אותה סם", "הרבה רעש על לא כלום", "למה לא באת לפני המלחמה?", "גלילאו". תיאטרון הצפון: "עופרה, דרמה מוזיקלית". תיאטרון חיפה: "הדודה של מנש", "מחיר הכבוד" (בשיתוף עם חני ורדי). תיאטרון אורנה פורת: "ארץ קליק". מדיטק: "עץ הדומים תפוס", "סוד הגן הנעלם". תיאטרון הספריה: "תום סוייר", "אריוודרצ'י רומא", "עד התביעה", "ג'קיל והייד", "היפה והחיה". גוונים במחול 2011-תוכניות ג' ו-ד'.

דורי פרנס - מוזיקה

כתב מוזיקה להצגות רבות בכל התיאטראות בארץ. הצגה ראשונה כמוסיקאי - "הביצה" בבימוי נסים אלוני בתיאטרון באר-שבע, 1988. הלחין מוזיקה להצגות של הבמאי עידו ריקלין: "אובססיה", "פנטזיה" ובתיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו", "המון רעש על לא כלום", "גלילאו". עוסק גם בתרגום מחזות.

עמית פוזנסקי - שותף לתזמור והפקה מוזיקלית

מעבד מוזיקלי, מתזמר, מלחין. מאז 1989 הלחין מגוון רחב של יצירות בתחומים שונים: קולנוע, תיאטרון, טלוויזיה, מחול, וכן מוזיקה קונצרטנטית, שירי משוררים וקטעי ג'אז רבים. השתתף כפסנתרן וכמעבד בהצגות רבות בולטות בתיאטראות הקאמרי, הבימה, בית ליסין ותיאטרון באר-שבע, בהן: "נכר על הגג" (פרס המחזמר), "המפיקים" (פרס המחזמר), "ינטל" (פרס המחזמר), "אוליברו", "המלט", "גטו", "אנה קרנינה", "כטוב בעיניכם", "כל החיים לפניו", "אמאדוס", "קברט לוי", "איש קטן מה עכשיו?", "הרוזן ממונטה כריסטו", "מקבת". בין יצירותיו לקולנוע וטלוויזיה: "הערת שוליים" (2011), "ד"ר פומרנץ" (2011), העונה השנייה של הסדרה "חטופים" (2012).

איריס לנה - תנועה

בוגרת האקדמיה למוזיקה ומחול בירושלים ותואר שני מטעם הפקולטה לאמנויות באוניברסיטת ת"א. כוריאוגרפית ומעצבת תנועה בתיאטרון. מלמדת תנועה לשחקנים בבית צבי, ומרכזת מקצועות התנועה בבית הספר. מרצה לתולדות המחול ומקצועות עיוניים באקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים ובסמינר הקיבוצים.

חברת מועצת הפיס לתרבות ואמנות מ-2011, מ-2012 מנהלת פריקט הקמת ארכיון להקת מחול בת-שבע.

דימיטרי אוסמולובסקי - קרבות במה

נולד בשנת 1965 בקייב. מתאמן באקרובטיקה מגיל צעיר. בגיל 13 קיבל מעמד מסטר של הספורט, בגיל 16 זכה באליפות אירופה באקרובטיקה. בוגר האוניברסיטה לכושר גופני בקייב. עלה לישראל בשנת 1991 והשתלב בתעשיית הקולנוע המקומית. מלמד בבתי ספר למשחק וקולנוע: בית צבי, ניסן נתיב, מנשר לאמנות. הקים את בית הספר לפעלולנים ושחקנים בשנת 2008, יחד עם בנו. הפיק את הסרט "קוקאין לעניים" בשנת 2012. מאחוריו כ-450 סרטי קולנוע, 80 סדרות טלוויזיה, פרסומות, הצגות תיאטרון ואופרה.

לירון דן - עוזרת במאי

סיימה את לימודיה בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי 2011. עוזרת הפקה: "גלילאו" - תיאטרון באר-שבע. מפיקה: "ציפור אש -יונה וולך", "אדיפולית". עוזרת במאי: "אדיפולית", "כטוב בעיניכם" - תיאטרון המדיטק בשיתוף עם תיאטרון בית לסי.

מימין לשמאל: יושבים - סבטלנה ברגר, עידו ריקלין, דורי פרנס. עומדים - עדי שימרוני, איריס לנה, טליה אוטולנגי, דימיטרי אוסמולובסקי

אלון אופיר
קנאז'ימודו | פייר גרנגואר

(באדיבות התיאטרון הלאומי הבימה)

זכה פעמיים בפרס התיאטרון על תפקידיו ב"המורדים" (הקאמרי 1998) וב"הרוזן ממונטה כריסטו" (תיאטרון באר-שבע 2009).

שירת בלהקת פיקוד המרכז. בוגר בית צבי. במהלך לימודיו זכה במלגות: שרגא פרידמן מטעם קרן תרבות אמריקה-ישראל, פאני לוביץ' מטעם אגודת ידידי הבימה, שמעון בר מטעם איגוד השחקנים בהסתדרות. השתתף בהצגות - בתיאטרון הבימה: "אמדאוס", "משרתם של שני אדונים", "מלך היהודים", "שלוש אחיות", "הסוחר מוונציה", "הדה גאבלר", "החולה ההודי". בתיאטרון הקאמרי: "המורדים" (זוכה פרס התיאטרון 98), "המנצח", "מעין הגופרית", "רצח", "כטוב בעיניכם", "עוז לי גוי לי", "מסע הניסים והנפלאות". בתיאטרון באר-שבע: "מ. באטרפליי", "המתחזה", "כטוב בעיניכם", "הרוזן ממונטה כריסטו" (פרס התיאטרון 2009), "המון רעש על לא כלום", "הכל אודות חוה". בתיאטרון הסימטה: "הכלב היהודי" (הצגת יחיד). בתיאטרון הספרייה: "אהבים ומובסים", "מודליאני", "דלתות", "אנטיגונה", "הבן הבכור", "ארכי ספקטרום הראשון", "החמור מארץ עוז", "בעל אידיאלי", "חשיבותה של רצינות", "סיבוב מסוכן", "אחים בדם". בתיאטרון חיפה: "שוק המציאות". השתתף בערב שאנסונים, בערב שירי גרשווין, במחזמר "גריז" (טלית הפקות).

בטלוויזיה - ערוץ 2: "ללכת עד הסוף", "טיפול נמרץ", "כל העולם במה", "החברים של שוש". הוט: "האודישן הגדול". ברדיו - זמר קבוע בתכנית "לילה חי". דיבב בסרטי וולט דיסני: "הגיבן מנוטרדאם", "אלדין", "מלך האריות", "פוקהונסט", "במבי", "היפה והחיה", "השועל והכלב". בימוי ומשחק - תיאטרון חיפה: "פיגמליון" (פרופ' היגינס). תיאטרון תהל: "סיפור אהבה בשלושה פרקים". תיאטרון בית לסי: "שירים שהוצאו מהקשרם" (מופע הפתיחה בפסטיבל פותחים מסך 6). מדיטק: "אמא אמרה לדני".

בימוי - תיאטרון הקאמרי: "מר גרין" (זוכה פרס התיאטרון להצגת השנה 2004), "פרק ב'", "קיוזו". תיאטרון הבימה: "החותנת", "שעה יפה ליוגה", "בראבו - שרים 90", "לרקוד ולעוף", "החולה ההודי", "אם הבית", תיאטרון חיפה: "בנות עובדות", "הדודה של מנש". תיאטרון בית לסי: "ריקוד בשישה שיעורים", "אהבה ממבט שלישי", "החדר הכחול", "החולה ההודי", "מדליה להארי". תיאטרון באר-שבע: "לא כולל שינה", "אסיר בלב העיר". תיאטרון גשר "שיחות לילה". פסטיבל פותחים מסך 5 - מופע הפתיחה 'כל הבמה אישה', 'בשידור חי' (פרס ראשון). תיאטרון הצפון: "עפרה". תיאטרון הקומדיה: "האמא של הרווקה", "מופע הבידור של רותם וענת". השנה מבצע את המופע "אלון אופיר שר לאזנאבור" בהפקתו ובבימויו.

**"אומץ הלב
אינו ספחד
סן הפשעים,
והכנות איננה
ספחדת
סמכותם של
החוקים."**

ויקטור הוגו,
שלובי החיים,
1862

גל אמיתי

הגבר הצעיר | פפוס דה שאטופר | בליז

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין מחזור 2013. זוכה מלגת ציון לשבח. הפקות במסגרת הלימודים - "חלומות", "DNA", "הצ'ק בדרך", מופע האימים של רוקי". בתיאטרון - תיאטרון המדיטק: "הכיתה המעופפת", תיאטרון הקאמרי: "המצעד". בקולנוע - "מקום בגן עדן" בבימויו של יוסי מדמוני. בטלוויזיה - "Homeland 2", "גאליס". פרזנטור של חברת סלקום והמכללה ללימודים אקדמיים. זכה בפרס התסריט בפסטיבל "48 שעות" 2013.

רון ביטרמן

הבעל | טריסטן לי'ארמיט | אנדרי | סורטר

בוגר סמינר הקיבוצים 2004. תיאטרון חיפה: "גיבורים בעל כורחם". תיאטרון הבימה: "המדריך לחיים הטובים" (בשיתוף תיאטרון באר-שבע). תיאטרון באר-שבע: "איזבלה", "קומדיה של טעויות", "המשרד", "הרוזן ממונטה כריסטו", "קן הקוקייה", "פיאף", "הכול אודות חוה", "בוגד", "שחק אותה סם", "גלילאו", "טירונות בלזו". תיאטרון אורנה פורת: "פצפונת ואנטון", "אניהו", "הדוד הנק". תמונע: "החברים של ננה". בטלוויזיה: "חטופים" עונה 2, "החממה" עונה 2.

עירד רובינשטיין

הבעל | טריסטן לי'ארמיט | אנדרי | סורטר

בוגר בית צבי 2007 בהצטיינות ובוגר קורס משחק מול מצלמה רוני דייכס. זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיבוד "אגף 6" לבמה. במהלך לימודיו זכה בעשר מלגות בהן קרן שרת. בין תפקידיו בתיאטרון - התיאטרון הקאמרי: "רומיאו ויוליה". תיאטרון הסימטה: "אגף 6", "יחסים מסוכנים". תיאטרון הספרייה: "התור", "ריצ'ארד השלישי", "הסוחר מוונציה", "אובססיה", "פנטזיה", "תום סויר", "שיער". בית צבי: "אקווס", "המאהב", "מלאכים באמריקה". בקולנוע - "בית לחם", "הבודדים", "מכתבים במלחמה", "סינדרום ירושלים". בטלוויזיה - "חטופים 2", "רמזור", "2.3 בשבוע", "בשורות טובות", "האי 2", "השועלים", "ילדי רה"מ", "אופוריה". בימוי - תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו". הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: "דונה פלור נשואה לשניים". גודמן - בית ספר למשחק בנגב: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "מעשיית חורף". תיאטרון הספרייה: "מתחיל בבום ונגמר בטראח", "התור", "ההודי רוצה לברונקס". הסטודיו למשחק חולון: "רשומון". תיאטרון תהל: "איפה אמא שלי?". בית צבי: "הגולם".

תמר לוי

האשה | מטורין | פקט | פלר-דה-ליס

בוגרת גודמן בי"ס למשחק בנגב. בוגרת בית הספר לכתיבה דרמטית מכללת לוינסקי. זוכת מלגת הצטיינות לשנת 2006. זוכת מלגת קרן שרת לשנת 2007. זוכת מלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. בתיאטרון - תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות", "שמונה בעקבות אחד". תיאטרון באר-שבע: "הנערה מן הכפר", "פיאף", "למה לא באת לפני המלחמה". פסטיבל פותחים במה: "השבת השחורה". פסטיבל צו קריאה: "תיסמית". גודמן תיאטרון בוגרים: "משחזר הסכינים הסיני". תיאטרון מחול: "העצב של השכן עמוק יותר". בקולנוע - "ריבאונד".

זיו זוהר מאיר
 הגבר המבוגר | קופנול | גיום | לה פלורדל |
 אלאה | ז'ק שרמולו

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה, בית צבי. זוכה 12 מלגות משחק. זוכה פרס השחקן בהצגות ילדים ונוער לשנת 2007/2008. בין תפקידיו בתיאטרון - תיאטרון הקאמרי: "המורדים", "הורדוס", "טובים השניים", "הרטיטי את ליבי", "כסף עובר ושווא" ו"רומיאו ויוליה". תיאטרון חיפה: "הבחורים בדלת ממול". תיאטרון באר שבע: "גלילאו". מחזות זמר: "פיטר פן", "אלאדין", "היפה והחיה". ערבים מזיקליים: "מנגינות מזרות", "תחת שמי פריז", "ערב שירי ז'אק ברל". הפקות נוספות: "כלוב העלזים", "הכל יחסי...מממ", "הכבש הששה עשר", "פצפונת ואנטון", "שמונה בעקבות אחד", "כלה צפרדע", "נולדתי לחלום". בטלוויזיה - "מרחב ירקון", "זינאנה", "לחיות מחדש", "החברים של נאור", "מזור", "הכבוד של מרציאנו", "בית המשאלות" ובדרמות "באזז" ו"דנה לא רוקדת". בקולנוע - "דיסטורשן" ו"כבוד". מדבב בסדרות ובסרטים רבים. מלמד ומביים ב"גודמן" ביה"ס למשחק בנגב. בימוי - "מי מפחד מברכט?", "הזוג המוזר", "הכלה וצייד הפרפרים", "עושת הנפלאות", "שבעה במכה אחת", "דירה להשכיר".

הדס מורנו
 לה אסמלדה

בוגרת הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון בית לסיין: "מי מכיר את עמוס חפר", "מראה מעל הגשר", "מימונה", "סוסים על כביש גהה", "זרעים של מסטיק". תיאטרון באר-שבע: "פרח השכונות". תיאטרון אורנה פורת: "החוג לדרמה". בטלוויזיה - "טלנובלה בע"מ", "אגדת דשא", "מסודרים", "אליפים", "אקזיט", "ג'טיקס", "קליפס". בקולנוע - "התגנבות יחידים", "מי מכיר את עמוס חפר", "נו אקזיט". בתיאטרון המסחרי: "אלאדין", "נסוך האגדות", "מסביב לעולם ב-80 יום" "שיר נולד".

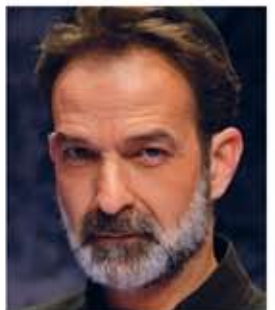
אורי מזעקי
 ז'אן פרולו | פרנסוא | חייל משמר

בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין 2011. זוכה תחרות מונולוגים ע"ש אורנה בן-חורין 2009. זוכה תחרות מונולוגים ע"ש עדי קמרי 2010. זוכה תחרות מחזות זמר 2011. הצגות במסגרת הלימודים: "עמק המוות", "כל הזעם", "דלתות", "שלוש אחיות", "צומת וולקן", "נס במילאנו". בתיאטרון באר-שבע: "טירונות בלוז". בקולנוע - "שועלים". בטלוויזיה - "רמזור", "מעורב ירושלמי".

אמיר קריאק
 דום קלוד פרולו | קלופאן טרופיפו | המלך לואי האחד-עשר

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1997. תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "המלט", "רומיאו ויוליה", "ציד המכשפות", "גן ריקי", "אירמה לה דוס", "אימפרו". תיאטרון בית לסיין: "עשו עליך סרט", "אלטלנה". תיאטרון הקאמרי: "עון לי גוף לי", "הצמה של אבא", "דמוקרטיה", "המלט", "יתוש בראש", "היה או לא היה". תיאטרון באר-שבע: "הרון ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "בוגד", "הכול אודות חוה", "גלילאו", "נורה", "פרח השכונות", "איפיגניה". תיאטרון הספרייה: "בעל אידיאלי", "הבורגנים", "המיזנטרופ", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניוס", "ערב שירי ז'ק ברל". תיאטרון המדיטק בשיתוף בית לסיין: "כטוב בעיניכם". משתתף במופע האלתורים "פרוביזורי". פרינג': "מנגינות מזרות". תיאטרון צוותא: "בוא לא נדבר על זה". קריין בחסיויות של הזכיינית "קשת" ובפרסומות רדיו וטלוויזיה. צלם ועורך וידאו.

האנשים שלנו מאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית יזר: גרינבאום אשר, אברג'יל ריימונד, אוזן קרן, אטיאס אבי, פרופ' איליה ראובן, דר' אנגרט מאיר, בדש פיני, בן סימון ראובן, גולדפרב משה, גז דניאלה, חן עפרה, ידלין אהרון, יוסוב דוד, ליפשיץ עופר, מנור עליזה, פרופ' מרקוביץ גורל, סגר מאיה, קליינמן אריה, רוזנבלט אמיר, רייך יוסי, שתיל יצחק

ממונה בטיחות יעקב הכהן **ייעוץ משפטי** רמה לשם **עו"ד מבקר חיצוני** חדד את תורג'מן ושות' רו"ח **מבקר פנימי** אלברט פרץ, רו"ח **רופא התיאטרון** ד"ר מיקי (מייקל) גידון **דוברות ויחסי ציבור** צבי תקשורת בע"מ **נציגות מכירה** מול אבר, אירית אדרי, עדי אדרי, אסרף שילב, רוחמה אורן, יעלי בר חנוך, לוקרי דולב, ספיר מנור, לירז נחום, ירון סויסה, שרית פנחס, חגית שלי, מעיין ששון **קופאיות** ליטל אודיו, חן אליאס, יפעת חלילי, הילה יעקובי, הילה לוי, חלי סג, סתיו קדוש, אורטל קינן **מנהלת מח' טלמרקטינג** וקופה אילנית וקנין-בקר **מנהלת מכירות** אזור דרום אושרה דן **מנהלת מכירות** חוץ רונית קריספין **מנהלת פרויקטים** שיווקיים ורד דהן **מנהלת המחלקה החינוכית** הילה פז **רכזות המחלקה החינוכית** הילה ישעיהו, מאיה פרג'י **רכז מצוינות** ותוכן טל ישראל **חשבות כנרת** סברי, רו"ח **הנהלת חשבות** שרה כהן **חשבות שכר** והנה"ח אילנית **דחליקה מזכירת התיאטרון** נעמי אלתר **עוזרת מנכ"ל** איילת שחר **מזכירת המחלקה האמנותית** מאיה פרג'י **מנהלת פרויקטים** טל חדד **מנהלת פרסום** והפקה שני אמור **אחזקה** רחל צנצל'אשווילי **אחראית מלבישות** לריטה מיגירוב **מלבישות יהודית** אלקיים, שני ביטון, עינת סמואל, עדי עזריאלי, אביבית עמר **פאנית רטיסה** פודלובה **מעצבת מנהלת מחלקת תלבושות** ואביזרים גילי כוכבי **צוות טכני** דוד אמויאל, רוני בקר, יוסף הראל, אריה לוצאטו, ג'וני סולטן, קובי צמח, אלעד רחמים **מנהלי במה** משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום, חנוך אברהם **מנהל טכני** אבי קובני **מח' סאונד** ומוולטימדיה ניר רובין, יעקב אבודרהם, אייל פיש, אנדריי לומנובסקי **מנהל מח' סאונד** ומוולטימדיה אופיר ספיר **תאורה** רותם אבירם, שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך **מנהל ומעצב תאורה** שמואל מור **מנהלי הצגה** שלמה לסרי, איציק קריספין **מנהל הפקות ותפעול** יואב מהרבני

ועדה אמנותית ניר ארז, איה קפלן, עידו ריקלין, רפי ניב, שמוליק יפרח **מנהל אמנותי** רפי ניב **סמנכ"ל כספים** ומינהל אורן אהרוני **סמנכ"ל ומנהל אמנותי** שמוליק יפרח

נותני חסויות ותורמים

מכתשים-אגן בע"מ, כימיקלים לישראל בע"מ, מגדזיום ים המלח בע"מ, מפעלי ים המלח בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, רותם אמפרט נגב בע"מ, תרכובות ברום בע"מ, הקרן ע"ש מרק רייץ, הקרן להשבת רכוש נספי השואה

חברי אגודת הידידים לשנת 2014

מייסדים: רותי וגדי ביתן, רחל ויוסי בן ישי - נתיבים דרום בע"מ, הקהילה היהודית של מונטריאול - Federation CJA, חגית ואלי להב, לוצאטו את לוצאטו בע"מ, מכתשים מפעלים כימיים בע"מ - דוד בן סימון מנכ"ל, מפעלי ים המלח בע"מ, מתן שירותי בריאות בע"מ, נגב מינרלים בע"מ, רותם אמפרט בע"מ, יוסי שורץ - קבוצת הפורום, תרכובות ברום בע"מ, רחל ובני פרידמן - בנק מזרחי טפחות מחוד דרום

ידידים: גורג'ט ואלי אביסרור - אביסרור משה ובניו, גלית וג'קי אביסרור - אביסרור משה ובניו, מורן ויורם אביסרור - אביסרור משה ובניו, אושירה בע"מ, יהודית ומשה בוקרה- תריסי ארז בע"מ, חביב בן דוד - אפיק מדיה בע"מ, יצחק בן שמואל, חני ונעים בצון - DSI תעשיות סיליקה דימונה, שוש וגיל בליסטרא, שרון ועודד בר - גלידה באר שבע, דניאלה ויוסי גז, הני ושמשון חצב - תריסי ארז בע"מ, סימה ויעקב כחלון, כימיקונטקט בע"מ, איריס ועופר ליפשיץ, אורית ועו"ד אורי מיטלר, ע.ע. מנור - יזום, שיווק וניהול בע"מ, מפעלי המגדזיום בע"מ, מפעלי תובלה בע"מ, מכתשים מפעלים כימיים בע"מ - ד"ר אורי חבושה רכש והתקשרויות, מכתשים מפעלים כימיים בע"מ - רחל לוי קשרי קהילה, אלה ורוזן פלד - DSI תעשיות סיליקה דימונה, צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ, ענת וטל שדה, שלומי שטרית- קפה קקאו, תבליני מימון, תולי אומנות העץ בע"מ

Written and directed by Ido Ricklin | After the novel by Victor Hugo | Set designer Talia Ottolenghi | Costume designer Svetlana Breger | Lighting designer Adi Shimrony | Composer Dori Parnes | Orchestration&Recording Amit Poznansky | Choreography Iris Lana | Fight coordinator Dimitry Osmolovsky

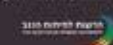
The Cast:

Alon Ophir - Quasimodo | Pierre Gringoire
Tamar Levin - The Wife | Mathurine | Paquette | Fleur-de-Lys
Ron Bitterman/Irad Rubinstain - The Husband | Tristan L'hermite | Andry | Pierrat Torterue
Ziv Zohar Meir - An Older Man | Coppenole | Guillaume | La Falourdel | Madame Aloise | Jacques Charmoulo
Gal Amital - A Younger Man | Phoebus de Châteaupers | Bellevigne
Amir Krief - Dom Claude Frollo | Clopin Trouillefou | Louix XI
Ori Mazaki - Jehan Frollo | François | A Guard
Hadas Moreno - La Esmeralda

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel Tel: 972-8-6266444 www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

the Ministry of Culture and Sport | Beer-Sheva Municipality | The Negev Development Authority | The Ministry for Development of the Negev and the Galilee

Beer-Sheva
Theatre

THE HUNCHBACK OF NOTRE DAME

Written and directed by **Ido Ricklin** | After the novel by **Victor Hugo**

